

№ 21 (1223) თბილისი ნოემბერი 1965

საქსა

გამოცემის 48-ე წელი.

ფასი 20 კაპ.

8
1965

ქრონული
ბიბლიოთეკა

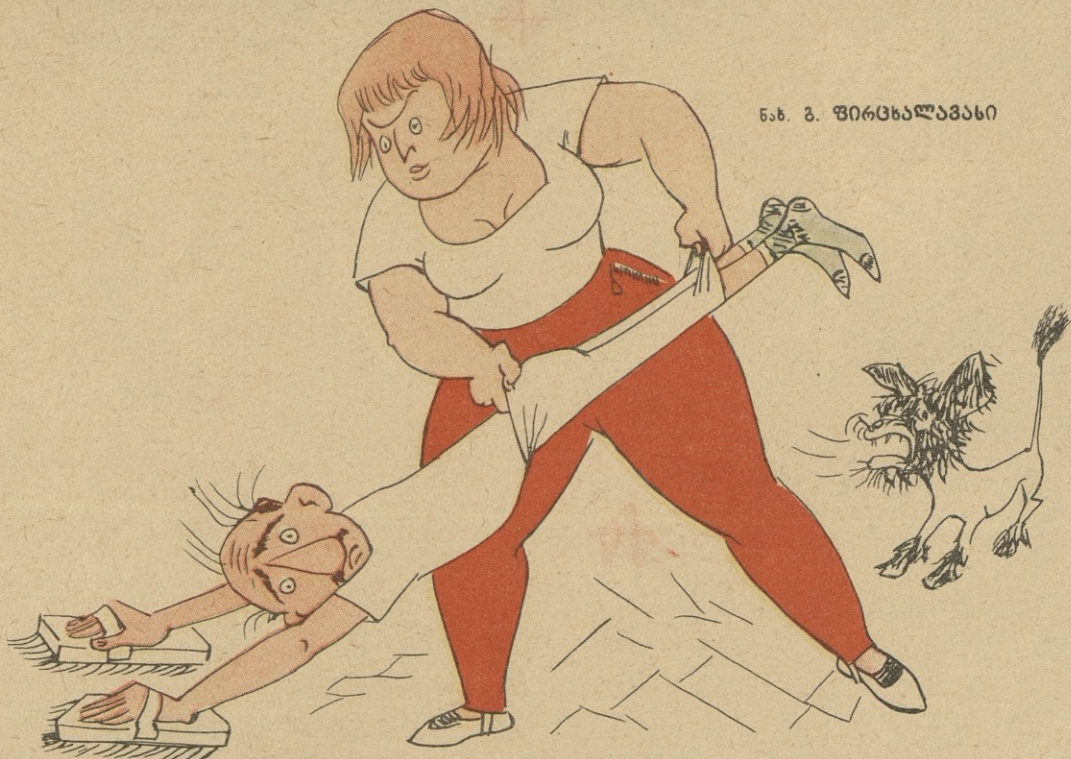
მწიგნობის თეთრი მტკაღვით
და ზეთისხილის კბობათ
ოკროცდამეკვფე თენდება
დილა დიადი ნოემბრის.

„იყო მწიგნობა შარადი!“
მქლე ოკტობერი გრულავს
და აკვთ ზეივი ნანაბრი
საბკოთა აღამიანებს!

ნახ. ზ. შირცხალავასი

ახლაც არ იქიდი იატაკსაწმენდს?

მზიარული ამოცანები

დიდგორის რაიონის დეცა 15 კეცხვის 30 მეგლი, 18 ფოცხვერი, 24 ჭიქი და 32 ლომი. მტაცებლები ინდოეთიდან შემოიჭრნენ თუ აფრიკიდან?

პასუხი: არსაიდან. დიდგორის მთავარ ზოოტექნიკოსი ადგენს წლიურ ანგარიშს დანაკარგების შესახებ.

ეთერმა სამსახურში დააგვიანა 25 წუთი, მედიკომ — 30, ლიამ — 28, ნინომ — 23. ვის მიუძღვის ბრალი, ოჯახს თუ ტრანსპორტს?

პასუხი: ნაგვის გამტან სურენას ხარი დაავიწყდა გარაჟში.

გამყიდველმა ბაგრატამ ხურდის თხოვნისათვის მყიდველი ვანტანგი შეამკო ერთსართულიანით, გიორგი — ორიანი, სიკო — სამიანი. რის ყიდვას აპირებდა ბაგრატი?

პასუხი: სამსართულიანისას.

ლილების სარეალობაციო მალაზია II — III კვარტალების გეგმა შეასრულა 160%-ით. დიდი რაოდენობით გაიყიდა შარვლის, პერანგის და პალტოს სხვადასხვა ზომის ლილები.

რამ იმოქმედა გეგმების შესრულებაზე, ხარისხმა თუ მოდამ?

პასუხი: პირთამდე გაქვილიმა ტროლეიბუსმა.

3. კახელიზვილი

ქარაგული ნაკვასი

ორგანიზატორს ჰკითხეს: დღეს კრებაზე რომ არავინ დაგეხსრო, თაბაბი-მცლთა მიმართ რა ზომებია იღებო და — ამ საკითხზე კრება მაქვს მოწვეულიო.

მზარეულს ჰკითხეს: ხელობას რომ იქებ, შენს გაკეთებულ საქმეში თითებს რატომ არავინ იკვნეტსო და — ჩანგლით ჭამენო.

მოზინადრემ სახლმმართველს დაურეკა: მიხვალე, ხანლი თაკაყ იფაყკაყო და — რად სტყუი, შენ ხომ სალთი ტელეფონი არა გაქვსო.

ლოთს ჰკითხეს: დილით მუავეულს რომ არაფერს მიირთმევ, „პახმელიაზე“ რას გამოუავხარო და — ცოლის მუავე ხასიათსო.

ოფიცინტმა თქვა: ცოლ-შვილს ისე რას ვაჭმევ, კლიენტებს თუ არ „ვაჭამეო“

მეღვინემ დაიტრაბახა: ისეთი ღვინო დავაყენე, ჩემს მეტს ფეხზე არავის აყენებსო.

მშობელმა ჰკითხა მასწავლებელს: ჩემს შვილს ყველაზე კარგად რა ესმისო — ხარის ხმაო.

3. შავმარაზვილი

სური აღიზარები

ტიტე ტყეში წატანტალდა, მეტყვე ქიტესა „ტიბანით“ დაატყვევა, ტანწერქტა ტარიფში გაატიტვლა, ტალიტ-ტალიტი კომიტებიც აატირა და სატიფეზე ტივი შეჭრა.

შაქრო შოზიაშვილმა შვილს შემოუთვალა: შაქარი შემომამეველე, რომ შენს ქორწულში მასურიონი „შაქრონი“ შნოიანად შეგზარხნოთო.

„უმწიკლო წუნმდეგელს წვეულების მონაწილისაგან“ ამ წარწერით წუნელ დღესასწაულზე ჩემი დაწუნებული წინდები გადმომაწოდეს და წინ რომ მეწყო, იმ ბროწეულბივით გამაწითლესო, — წუნუნებდა წუნმდეგელო.

ავტომატური ტელეფონები ტიროდნენ: უტიფარი და უპატისონი ტიპები რომ არ გვამტერგდნენ, გულდასაწყევტად აო ვიტუტუნებდითო.

შეადგინეს 3. ძნელაძემ და 8. მარმარაზვილმა.

„მხე ლე მკული რაიარ ძმვლეს...“

ეს ამბავი ონის რაიონის ტერიტორიაზე, მამისონის მიდამოებში მოხდა, სოფლებსა და ქალაქებზე ძლიერ დაშორებით. რა ამბავიაო, იკითხავთ! ახლავე მოგახსენებთ: პირუტყვს რომ საძოვარი უნდა, ეს ბალახმაც კი იცის, ზოდა, მამისონის საძოვრები ბალახგამლით ხვდებოდა ონის კოლმეურნეობების პირუტყვს, მაგრამ შარშან ეს ტრადიცია დაირღვა: საქართველოს სსრ სოფლის მეურნეობის სამინისტროს ნებართვით წითელწყაროს რაიონის სოფელ გამარჯვების კოლმეურნეობამ მამისონის საზაფხულო საძოვრებზე 400 სული მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვი შემოიყვანა. თუმცა ამ საძოვრებზე ონის რაიონის 6 კოლმეურნეობის საქონელი ძოვდა. სტუმართმოყვარე ონელები ბალახს, აბა როგორ დაუჭერდნენ წითელწყაროელებს და 40 დღით ადრე გამორეკეს თავიანთი პირუტყვი, უბრძოლველად დატოვეს საძოვარი ველები და გამარჯვება მიულოცეს სოფელ გამარჯვების მწყემსებს. ამით დიდად დაზარალდნენ ონელი მეცხოველეები, მაგრამ პირუტყვის მოთმინება გამოიჩინეს, სიტყვა არ დაუძრავთ, აწი მაინც მოგვეშვებიათ, იფიქრეს და დამშვიდდნენ. დამშვიდება ნაადრევი გამოდგა: 1964 წლის სექტემბერში სოფლის მეურნეობის სამინისტრომ წერილობითი შეკითხვა გაუგზავნა ამბროლაურის კოლმეურნეობების საწარმოო სამმართველოს: მამისონის საძოვრებზე ბალახი თავზეუსაყრელად გქონიათ, თქვენთან ირემი ირემს უწვდის ბალახს და რა მოხდება ახლა, მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვის ნაცვლად, სხვა რაიონის ცხვრებსაც გაუწოდოთ ცოტა ბალახიო. ბალახს როგორ დაგიკავებთ, მაგრამ მამისონის საძოვრები არც ჩვენ გვეყოფნის, ამიტომ სამხრეთ ოსეთის საძოვრებს ვიყენებთ, გვაპატიეთ, სხვის ცხვრებს ვერ ვაძოვებთო, — მოზოდიშებით აცნობეს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს. ვინ მიაქცია ამას ყურადღება! დაიწერა ბრძანება 1965 წლის აპრილის თვეში, რომლის ძალით

მამისონის მიდამოებში ონის რაიონის მიერ „აუთვისებელი საძოვრები“ წითელწყაროს რაიონის სოფელ გამარჯვების კოლმეურნეობას გადაეცა. გამარჯვების კოლმეურნეობამაც არ დააყოვნა და 10.000 სული ცხვარი შემოიყვანა მისთვის გამოყოფილ მამისონისა და სამხრეთ ოსეთის მოსაზღვრე საძოვრებზე. იმ დროს სამხრეთ ოსეთის საძოვრებზე თოვლი იდო და ძოვება არ შეიძლებოდა. მაშინ საკითხის შესასწავლად სოფლის მეურნეობის სამინისტრომ სპეციალისტები გაგზავნა ადგილზე, მაგრამ წამხდარ საქმეს არაფერი ეშველა. მძიმე მდგომარეობაში ჩავარდა ონის რაიონის 9 კოლმეურნეობა. „სტუმარმა“ ცხვრებმა გადაძოვეს მათი საძოვრები და სათიბები. ფარახეთის, ზვარეთისა და შარდომეთის კოლმეურნეობების მეწველი ძროხები, საძოვრების უქონლობის გამო, ადგილებზე დატოვეს და სანახევროდ ბაგურ კვებაზე გადაიყვანეს. სოფელ წოლის კოლმეურნეობა იძულებული გახდა საძოვრები ჯავის რაიონში დაეჭირავებინა, ხოლო სოფელ გომის კოლმეურნეობის პირუტყვი მამისონის საძოვრებზე დგას და შიმშილობს, რადგანაც სოფელ გამარჯვების ცხვრებმა მას ერთი ღერი ბალახი არ დაუტოვა წამლად. ამნაირ დღეშია სოფელ ცნომის კოლმეურნეობაც, რომლის საძოვრებზე თვითნებურად შეიყვანეს გამარჯვების კოლმეურნეობის ცხვარი. ჩივიან ონელები, სოფელ გამარჯვების ცხვრებმა მგლებს მადა გამოიჩინეს, მგლებზე უფრო მეტი ზიანი მოგვაყენეს, ისე გადაგვიძოვეს სათიბები და საძოვრები, რომ ზოგ ჩვენს კოლმეურნეობას ზამთრისთვის უხეში საკვები აღარ ექნებაო. რაჭველებმა გვიან იციან გაბრაზება და, ალბათ, მომავალ წელს, თუკი გასული წლების ამბავი განმეორდა, ბალახით კი არა, კეტებით გაუმასპინძლდებიან დაუპატიჟებელ პირუტყვს.

3. ონელიანი

მთავარი სტოქჰოლმის ჟურნალი

(მონოლოგი მე-17 კვიაზე)

პატივცემულო მეგობრებო! აწ გარდაცვალებულ ქალბატონ მარიამს მინდა ვუდღეგრძელო შვილები... ახლა გაიოცებთ თქვენ! მართალია, ძვირფას მაროს შვილები არა ჰყავს და არცა ჰყოლია, მაგრამ, განა ჩვენი ახალგაზრდები განსვენებული მარიას შვილები არ არიან?

არ დაიჭვროთ, რომ იძახდნენ, გარდაცვალებული ავი მარია იყო, ავი მარია კი არა, იგი ავე მარია იყო!

ჩვენი გულმართალი და ალალი, კდემამოსილი ადამიანი — მარინე არქიპოვნა მუდამ იმას ცდილობდა, გეხარებინა ჩვენი ხვალისდელი დღის ადამიანების გულეები. ჩვენი მარად დაუფიქრარი მარ... მარ... მართა აღარა გვყავს ჩვენ! ვინ გვყავს, საერთოდ, ჩვენ! გვყავს იმისი უწმინდესი სული, რომელიც ღვთისმშობელივით თავს დაგვტრიალებს, თავისი მადლიანი თვალებით ზეციდან დაგვეყურებს და თავის მადლიან კალთას ზემოდან გვაფარებს და გვიცავს ჩვენ ყოველივე ავისაგან... ავი მარია... ბოდიში... სულცხონებული მარგო განა დედასავით არ

შეჰხაროდა თვალყუეუნა ყმაწვილებსა და ქალიშვილებს? ჩვენი მარიკა სულ იმას ცდილობდა, პატივი ეცა ახალგაზრდობისათვის. ჩვენი სანატრელი მარიკელა დღილ დედასავით დასტრიალებდა და დაცქრიალებდა თავზე ჩვენს მომავალ თაობას, ჩვენს გოგო-ბიჭუნებს.

ყოველივე ამისათვის, მომეციო უფლება, ერთხელ კიდევ ვახსენო პატივცემული და ნეტარსენებული მარგარიტა და ერთხელ კიდევ შევსვა მისი უკვდავების სადღეგრძელო.

ბედნიერი ხარ შენ, ჩემო მარგუშა, რომელსაც არც შვილი დაგრჩენია და არც ძირი, მაგრამ დატოვე ძვირფასი სახელი შენი, რომელიც უჭკნობი შარავანდელით არის მოსილი.

და ეს სახელია უძვირფასესი მარგუშა!

კ. გოგიაშვილი

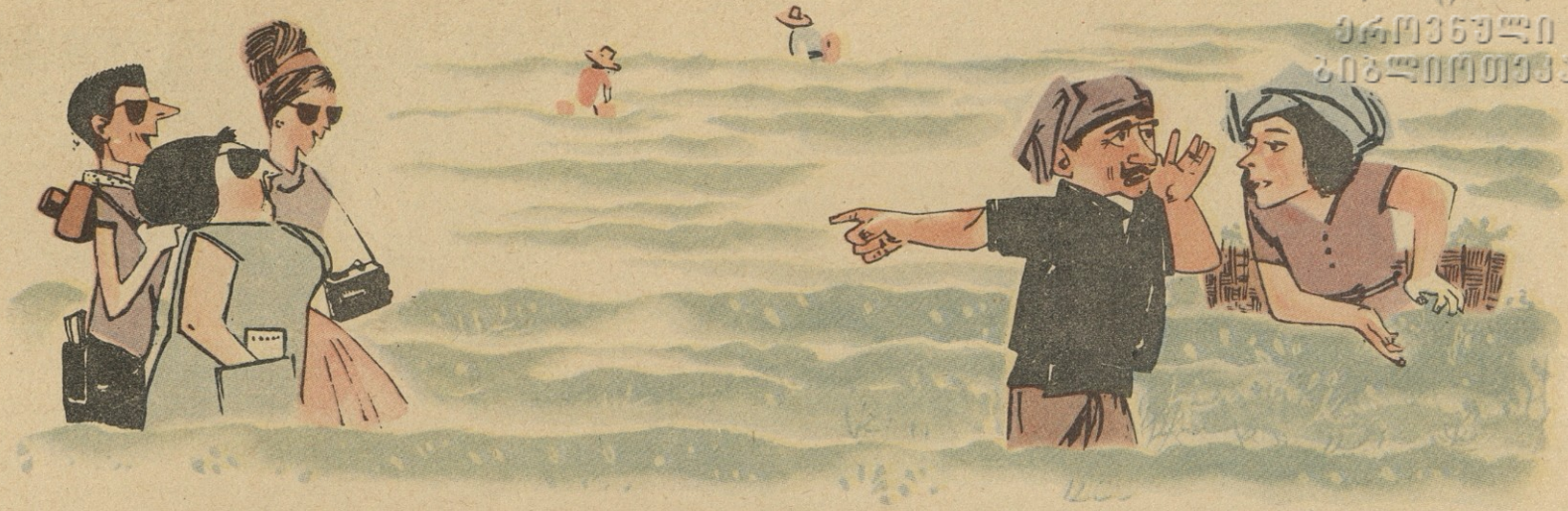
ქუთაისის I სკოლა-ინტერნატის აღმზრდელი-მასწავლებელი შოთა ივანეს ძე ბაბუხაძის პარტიის რიგებიდან გარიცხეს ცილისმწამებლური ანონიმური წერილების წერისათვის.

პირველ სკოლა-ინტერნატში აიხილა მთელი შტატი, დაჯდა წერად უხახელო წერილების დიდოსტატი. „მომიტანდე ვოკით მეღანს, წარუბოცელ შხამსა ვღვრიდე, ეგებ ცოტა მოვგობინდე!“ ვინც გასწირა დასაგებლად. შეადგინა გრძელი სია, სამოცდაცხრა კომისიის კომისია მიუსია. ჩახაფრდა და გაბოროტდა, კაცი შურმა გადარია, რასაც მიწვდა, კალმის წვერით ხულ წაიღო რია-რია. ავი სიტყვის და ჭორების ბუდედ ექცა შოთას ხანა, თანამშრომელს — ნაცნობს, უცნობს, ყველას რაღაც მოუჩმბა. ზოგის ცხვირი არ მოსწონდა, ზოგის კიდევ ხმა და კილო, ახე გახდა ყველა მისი საჩანგლე და საქირჭილო. წერდა: „ნეტავ, პოლიკარპე უთენია რაზე მიღის? ან რაღა აქვს აფრასიონს ცალი ფეხი უფრო დიდი? ხელგაშლილად როგორ ცხოვრობს, აღისტრანოს რად არ უჭირს, შეამოწმეთ, ნიკიფორეს აქვს ნამდვილად ორი კუჭი!“ სიცრუის და საჩივრების თაბახები შეკრა ტივად, ბარე ორი უტკივარი კაცის თავი აატკივა. სამ წელიწადს წერა, წერა, შოთა და ბარი შეაჯერა. თუმც ტოლს არავს არ უღებდა, ამტკიცებდა ბნელად მზიანს, ბოლოს, მანაც მიაგნეს და თვით ეწვია რევიზია. რომ უხვარდა უსახელო წერილების ბლომად წერა, ის დღემოკლე „დიდოსტატი“ თვითონ გახდა მისი წერა.

გომგორა

„წერილები“ ჟურნალი

— ბაისფორე, გოგო, თავსაფარი, უცხოეთის დელეგაცია მოდის!
— რის დელეგაცია, ჩვენი თავგადასარის ცოლ-შვილია!

მეცხე

ერთმანეთს რომ ასე ტკბილად შევებურდით,
ერთ გუბნი პატარებს რომ გვირბენია,
მეზობელო, ჩემს ბინაში, შენს ბინაში
აღარ გახსოვს, თუ რამდენჯერ გვიმღერია?!

დღეს სიბერეც მოგვეპარა გამეტებით,
ვინ დათვალოს, თმაში თეთრი რამდენია?
და ამგვარი წვრილმანების გულისათვის,
რომ მიჩივი, მეზობელო, არ გრცხვენია?!

დაშინებულს ფანჯრები ვერ გამიღია,
საჭმლას სუნი წნევისა და სიციხეს გიწვეს,
ქვაბებს სუნავ, შენი ვერა გამიღია,
ხინკლისათვის ანონიმურ წერილს მიწერ.

მაცივარი ვიყიდე და ცუდად გახდი,
მტვერსასარუტზე ისტერიკა დაგემართა,
შერე ათვან მიჩივლე და, მეზობელო,
რას მერჩოდა, შენი, აბა, რა მემართა?

შენი შიშით სტუმარი ვერ მიმიღია,
წამსვლელ-მომსვლელს ეჭვის თვალთ აკვირდები,
სათაგური რომ ვუჭიდიო ოჯახობას,
რა თანხით! — შეშლილივით აკვირდები.

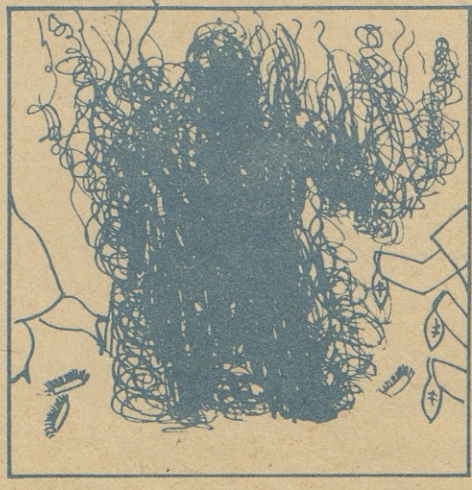
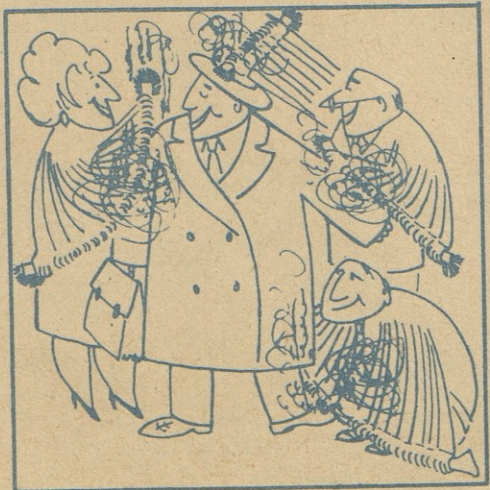
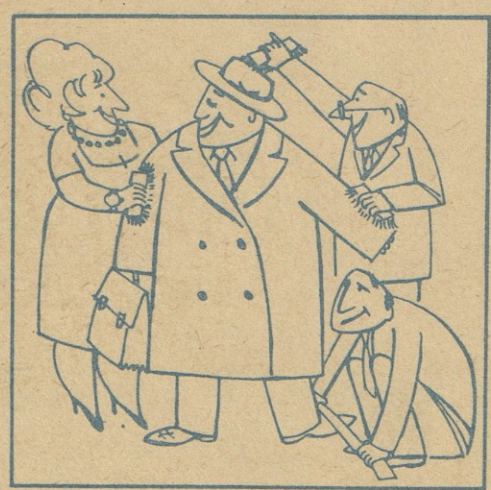
ავად გახდი, ტაქსით წამალს დავეძებდი,
ტრაბახობდი: მეზობელი მაფასებდო!
მოგარჩინე, საჩივარი დამიწერე —
ტაქსში ფლანგავს ასეხსა და ათასებსო.

„ასე ცხოვრობს,
რატომ ცხოვრობს,
საიდან აქვს,
ვისგანა აქვს“
„ზოგჯერ ფოსტით,
ზოგჯერ მოთქმით,
საჩივრები
დაგაქვს, დაგაქვს...“

ხარბი ხარ და ეჭვებით ხარ შეპყრობილი,
ყველაფერი თავდაყირა გერყენება,
მეზობელი რომ არ გყავდეს, მეზობელო,
აბა, მითხარ: თვითონ შენ რა გეშველება?

ასე ტკბილად ერთმანეთს რომ შევებურდით
და ამ ქვეყნად ცოტა დრო რომ დაგვრჩენია,
რატომ, რისთვის, რის გულისთვის, მეზობელო,
რომ მიჩივი, აბა, როგორ არ გრცხვენია?!

3. მამუკალაშვილი

ნახ. 3. ჭუმბურიძისა

გლიკენელოვაში ჩამფხარი

დავდივართ გეგმეკორშია,
ალარაფერი გვანარებს...
მაღაზიებში სანთლებით
დავეძებთ „პრიმას“ საყვარელს.
ბედზე თუ სადმე ვიპოვეთ
„პრიმი“ დაობლია,
ოც კაპიკ ნაკლებ გამყიდველს
ვერ გამოართმევ; ტყვილი!

გეგმეკორელი

ენიანი

„პრიმას“ მოეშვით. ხომ ხედავთ,
არ არის თქვენი საშველი
ყალიონები იყიდეთ
და შიგ თუთუნი ჩაფშვინით.

სტუმრისთვის ჩვენი ასპინძა
არ გამოდგება მასპინძლად:
პარკი გაგვიუღებურდა,
ამაცრემლებლად კაცისა;
კინო-თეატრის შენობა
დამლაწეა და დგას ძლივსა.
ერთ დროს მშვენიერ კარუსელს
სახე უცვლია საზიზღრად.
ჩუქურთმისთვის სვეტები
გადარეცხილა ნაცრისფრად...
ჩაბნელებულა ქუჩები —
ამშლელი სევდა-დარღისა,
იქნება, შენ დაგვეხმარო,
გაუგო ჩვენსა წადილსა!

ასპინძელი

ენიანი

პეი, თქვენ, ასპინძელებო,
ხმალსა გიქებენ ნაღესსა,
მიღით სადაბო საბჭოში,
მიუხეობთ თავმჯდომარესა.
ნუ დაიშურებთ მისთვისა
სიტყვებსა მწარე-მწარესა,
ისე გალანძღეთ, სიტყვილით
ვერ გისწორებდეთ თვალებსა.

ხაშურის რაიონშია
ჩვენი სოფელი ჯვართმუსა,
არ გვაქვს სინათლე, რადიო,
გვიწვევთ, ჩვენი ძმა თუ ხარ!

ჯვართმუსელები

ენიანი

თუ მართლა გინდათ რადიო
და ელექტრონის სინათლე,
ხშირ-ხშირად ჩადით ხაშურში,
ხელმძღვანელობას მიმართეთ!

ღიანაც ლამაზი არი
ხეობა გულამაყრისა,
მაგრამ არ დაღის ტრანსპორტი
არავითარი სახისა.
გავიხარებდით, ავტობუსს
ერთი რე მინც გვადირსა.

გულამაყრელი ასალგაზრდები

ენიანი

გამაგრდით, ახალგაზრდებო,
მუხლი მაიბით მგლისაო,
ცოტა ხნით ფეხით იარეთ,
ჩავრ ნუ გაქვთ ტრანსპორტისაო.
ვაცნობებთ თქვენს გასპორსა
რაიკოსს ღუშეთისაო.

რადიოვანში გაფუჭდა,
დანადგლიანდა ჭანჭათი,
უღუბი უღუბი არ გადაღის,
და ლუკმა პირში არ ჩადის!

ჟოლა ზანბათელი,

ლანჩხუთის რაიონის სოფ. ჭანჭათი.

ენიანი

ჭკითხეთ თქვენს თავმჯდომარესა,
კვანძის რემონტს თუ აპირებს.
არაო, თუ თქვას, მიაბით
ბოძზე და მაგრად აყვირეთ.

ჩისში ვართ მომწვედულები
და რა ვიღოთოთ, არ ვიცით!
ხე-ტყის საშრობა საამქრომ
სულ დაგვიკარგა ხალისი.
ჩამოგვანბნო და გაგვანბნო
მისმა სუნმა და ხმაურმა;
სადაც ვიჩივდეთ, ჩივილი
ჩათვალეს დანაშაულად.

თბილისი, ი. ჭავჭავაძის პროსპექტის

I ჩიხის მოზინდარეები

ენიანი

სანამდე საქმით გიშველით,
ჭერ იმედს მოგცემთ ავანსად:
ნუ გეშინიათ, იპოვით
ჩიხიდან გამოსავალსა.

ეწო კარგი გვაქვს ნამდვილად,
გაუხარდება თვალსაო,
მაგრამ უწყულობით ვიხრჩობით,
დავეძებთ სასმელ წყალსაო.
ქ. თბილისი, ვარციხის ქ. № 4-ის

მცნობრებლები

ენიანი

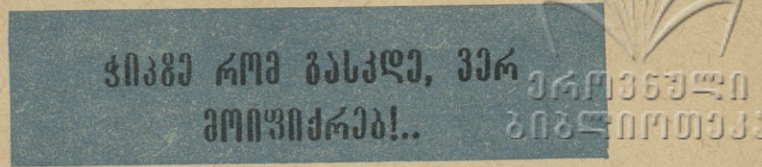
თუ გინდათ წყალი დალიოთ,
გამხიარულდეთ, გახარდეთ,
ქრთამად არ ჩამოგერთმევთ,
ღვინო შეასვით სახლმართველს.

სად არ ვიჩივდეთ, არ დაგვრჩა
თვით სამინისტროც ტრანსპორტის.
ტრესტში და სამმართველოში
ხომ წამდაუწუმ დავრბოდით.
ვერ გვიტევს მარტო ტრამვაი,
უავტობუსოდ გვწვდოდით,
იქნება, ჩვენც დაგვეხმაროს
შენი ჩანგალი ნაცადი!

აქქალა, კონიაკის ქარხნის დასახლები-
მუშა-მოსამსახურეები

ენიანი

მივიხვდით ავტოლებო,
რა ჩანვლითაც ხართ ნახვლეთი.
მაგრამ რა გიყოთ, დროებით
ისევ ტრამვაის დასჭერდით!

„ფულადმა პრემიამ ისე გამახარა, თითქოსდა მეორედ
დავებადე, მაგრამ, სამწუხაროდ, მშობლები დიდი ხანია აღ-
რა მყავს.“

ქარხნის კედლის გაწეთის არქივიდან

„ნამდვილად ვიცი, რომ 3 სექტემბერს, საღამოს 7 სა-
თზე, ინჟინერი ვარდენ ყრუაშვილი შინ იჯდა და ნარდს თა-
მაშობდა. ზუსტად იმავე წუთს იგი რადიოში ალაპარაკდა,
რითაც უნამუსოდ იცრუა, ვითომ რადიოში ვლაპარაკობო.
მრავალათასიანი მსმენელის სახელით ეს არ მჯერა. გთხოვთ,
ამისხნათ — როგორ ხდება?“

რადიოკომიტეტში შესული შეკითხვიდან

„მცვლი მშვენიერი სქესის წარმომადგენელ პოინტერს
უშვენიერესი სქესის წარმომადგენელ პოინტერზე.“

მონადირეთა კავშირში გამოკრული განცხადება

„გთხოვთ მიპასუხოთ რამდენიმე დამაფიქრებელ შეკი-
თვებაზე:
პირადად რომელმა მეცნიერმა გაუხეტა გული ატომს?
მართლა შეიძლება თუ არა „ვილისით“ ცირკის კბებებზე
ასვლა?
დელამიწიდან მთვარემდე რომ რეზინა გაწელო და მერე
ხელი უშვა, ხომ მოკლავს კაცს, თუ მოხვდა?
ტარდება თუ არა ნიძოლავი ჩვენსა და ამერიკელ მეცნიე-
რებს შორის მარსზე სიცოცხლის არსებობის შესახებ, და
თუ ტარდება, ვინ ჩაჭრა?“

ექიმ-ფსიქიატრის მიერ შეკრებილი მახალბებიდან

„გასწი-მეთქი იქით ეგ ჩემოდანი, ფეხები მომამტვრი-
ა-მეთქი, — შევეყვრე ყმაწვილს.
— ტაქსი დაგეჟირავეზინათო, — მომამახა უკეხად, —
ტრამვაში რას ჯდებოდიო.
— შენი საქმე არ არის ეგ, ჩემოდანი გასწი-მეთქი, —
ვაუღებორო.
— მაინც სად წავილოო.
— რა ვიცი შე, მხარზე შეიღვი-მეთქი.
— მხარზე რა, თებრონე კი არა ვარო.
— მე შენ გაჩვენებ-მეთქი თებრონეს, შე ტუტუცო-
მეთქი...“

**სასწრაფო დახმარების საავადმყოფოდან
მილიციაში გაგზავნილი ჩვენება**

ომეგა ალფაიძე

— რამ გააგისა სედრაპა, ასეთ მკვდარ ბურთებს
რომ იღებს?!
— თავის ფანჯარებს იცავს და, აბა, რას იჯამს!

რედაქტორი **ნ. დუმბაძე** | სარედაქციო კოლეგია: **ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღაზონია, გ. ნიშნიანიძე, ნ. შველიძე, ო. ჭელიძე.** | საქ. კბ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нiangи“.
რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის—9-76-69, ხაერთა განყოფილების—3-10-78

ხელმოწ. დასაბ. 1/XI-1965 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/2 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კბ ცვ გამომცემლობის სტამბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 3632 უფ 03458 ტირაჟი 40000

ნახ. 3. ფირცხალაზანი

ერთ ამერიკელ ყვავს ერთმა მეცნიერმა ერთი ატომური ბომბი გაუკეთა. აილო ყვავმა ბომბი ნისკარტით, შემოჭდა ხეზე და საუზმობა დააპირა.

65-768

ამ დროს, ხად იყო, ხად არა, ტყიდან გამოცუნცულდა ბებერი ბონელი მელა, იცა A ვიტამინიანი ატომის სუნი, მადა აეშალა, დასკუბდა ხის ძირში, ტუჩები ააცმაცუნა, კული გაქიცინა, კარგა მოზრდილი ნერწყვიც გადაულაბა და ათროლოებელი სმით დაუწყო ყვავს ფერება: „მადლი შენს გამჩენს, ყვავო! რა მშვენიერი რამ ხარ! ნეტაი, შენი ჰერტით გამაძლო, შენი თვალების ჭირიმე! მიკვირს, რატომ ფრინველების მეფედ არ ხიხარი! შესახედავად ზომ ანგელოსი ხარ, ხმაც სირინოზის ვეუნება, ბულბულსაც დააღონებ, ერთი იმღერე, დიდი მგალობლო და მერე, თუნდაც, მომკალი...“

კრილოვის იგავ-არაკის მიხედვით, ცბიერმა მელამ გააბრიყვა ყვავი, სამღერად პირი დააღებინა და სიმწრით ნაწილი ყველის ნაჭერი გააგდებინა...

„ნიანგი“ ავრთხილებს ამერიკელ ყვავს, რომ ატომი ყველი არ არის. თავი მართლა ბულბული ნუ ჰგონია, მაინცდამაინც ნუ ენდობა თავის ეოკალურ მონაცემებს, ნუ დაუჭერებს ბონელ მელას, თორემ სიმღერა ორივეს ტირილად გადაექცევათ და საუზმე — აღაპად.

